Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Δημήτριος Αργυρόπουλος

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Ιουλίου, 2020

Γεννήθηκε τὸ 1889 στὸ χωριὸ Χρυσὸ κοντὰ στὰ Σάλωνα, ἀπὸ τὸν Εὐθύμιο καὶ τὴν Εὐσταθία. Σὲ μικρὴ ἡλικία ὠρφάνεψε ἀπὸ πατέρα. Μὲ τὴ μητέρα του Εὐσταθία, τὴν ἀδελφή του Παρασκευὴ καὶ τὸν ἀδελφό του Γιάννη ἐγκαταστάθηκαν στὴν Κόρινθο καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σὲ παντοπωλεῖο. Ἀργότερα ἔκανε δικό του μικρὸ μαγαζὶ ποὺ πωλοῦσε τρόφιμα. Ἡ δικαιοσύνη του στὸ ζύγι ἦταν παροιμιώδης. Ἔβαζε λίγο παραπάνω γιὰ νὰ μὴν ζημιώνη τὸν πελάτη.

Ὁ ἀδελφός του σκοτώθηκε τὸ 1918 καὶ ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴ στενοχώρια της ἔπαθε στὸ μυαλό. Ἐπίσης ἡ ἀδελφή του ἀρρώστησε, γιατί τὴ χτύπησε ἄγρια ἡ θεία της. Ὅλη τὴν ἡμέρα γύριζε στοὺς δρόμους μὲ ἕνα καλάμι καὶ τὸ βράδυ ἐρχόταν στὸ σπίτι γιὰ ὕπνο.

Ὁ Μῆτσος ὑπέμεινε τὶς βρισιὲς καὶ τὶς φωνὲς τῆς μητέρας του ἤρεμα καὶ χαμογελαστός. Τοῦ πετοῦσε στὸ πρόσωπο ὅ,τι εὕρισκε μπροστά της. Αὐτὸς πήγαινε, πλενόταν καὶ ὕστερα χαμογελαστὸς ρωτοῦσε τὴ μητέρα του ἂν θέλη κάτι. Τὸν ἔβριζε μὲ τὰ χειρότερα λόγια λέγοντάς του: «Τοῦρκε, βάρβαρε, λύκε», καὶ αὐτὸς δὲν ἔλεγε τίποτε. Τοῦ ἔβαζε τὸ μαχαίρι στὸν λαιμό, καὶ αὐτὸς χαμογελαστὸς δὲν ἀντιδροῦσε.

Οἱ γείτονές του ἄκουγαν μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα τὶς φωνὲς τῆς μάννας του.

Λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν κοιμόταν καλὰ ὁ Μῆτσος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας λιποθυμοῦσε καὶ ἔπεφτε κάτω. Κάποια φορὰ ἀπὸ τὸ πέσιμο ἔπαθε διάσειση καὶ νοσηλεύτηκε στὸ Νοσοκομεῖο. Ζοῦσε ἀγόγγυστα μία μαρτυρικὴ ζωή. Πάντα χαμογελαστὸς ὑπηρετοῦσε μάννα καὶ ἀδελφη μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη, μέχρι ποὺ ἐκοιμήθη ἡ μητέρα του σὲ ἡλικία 105 ἐτῶν.

Ὁ ἴδιος ζοῦσε ἀσκητικὴ ζωή. Κοιμόταν σὲ ἕνα κρεββάτι ἀποτελούμενο ἀπὸ δύο σανίδες ποὺ ἐστηρίζοντο πάνω σὲ δύο κασόνια. Ροῦχα εἶχε μόνο μία ἀλλαξιὰ καλοκαιρινὴ καὶ μία χειμωνιάτικη.

Εἶχε μόνο τὰ ἀπαραίτητα καὶ αὐτὰ ἁπλὰ καὶ φτωχικά. Τὸ φαγητὸ του ἦταν ἐπίσης λιτὸ καὶ ἀσκητικό. Δεκατρία μακαρόνια ἔβραζε ἢ μία κούπα ὄσπρια ἢ λίγες πατάτες καὶ περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἔκανε κάθε μέρα ἑνάτη, ἔτρωγε πάντα μόνο μία φορὰ τὴν ἡμέρα καὶ κάποιες μέρες δὲν ἔτρωγε τίποτε. Δὲν ἐδέχετο ἀπό τοὺς ἄλλους δῶρα καὶ περιποιήσεις.

Ἦταν σιωπηλός, ἔλεγε λίγα λόγια, τὰ ἀπαραίτητα, καὶ δὲν κατέκρινε κανέναν. Εἶχε γράψει σὲ ἕνα χαρτόνι τὸ ρητό:

«*Ὁ τηρῶν τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν*», καὶ τὸ εἶχε τοιχοκολλημένο.

Δὲν ξὲφευγε περιττὸς καὶ ἀργὸς λόγος ἀπὸ τὸ στόμα του. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, «*εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνήρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα*».

Τέτοιος τέλειος ἀνὴρ ἦταν καὶ ὁ ταπεινὸς καὶ ὀλιγόλογος Μῆτσος.

Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν κάτι πνευματικό, ἀπαντοῦσε καὶ συμβούλευε μὲ λεπτότητα καὶ ἀγάπη. Ἀγαποῦσε τὴν προσευχὴ καὶ δὲν σταματοῦσε νὰ προσεύχεται μέρα-νύχτα. Εἶχε συνηθίσει νὰ ἀγρυπνῆ, διότι δὲν τὸν ἄφηναν οἱ φωνὲς τῆς μητέρας του νὰ κοιμηθῆ, καὶ ἔτσι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύκτας προσηύχετο.

Ἤξερε λίγα γράμματα, ἦταν τῆς Πέμπτης Δημοτικοῦ, μελετοῦσε πολὺ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἀποστήθιζε προσευχές. Κάθε Πέμπτη πήγαινε σὲ γνωστά του γειτονικὰ σπίτια καὶ τοὺς διάβαζε βιβλία πνευματικά.

Ἦταν πολὺ ταπεινὸς καὶ ἀφοσιωμένος στὴν προσευχή, γι’ αὐτὸ τὸν ἐπεσκέπτοντο πολλοὶ γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν. Κάποια νέα ἔδωσε ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο καί, ἐνῷ ἦταν ἄριστη μαθήτρια, δὲν πέρασε.

Ἦταν πολὺ στενοχωρημένη καὶ πῆγε μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της στὸν Μῆτσο νὰ τὴν παρηγορήση.

Ἔκαναν ὅλοι μαζὶ Παράκληση καὶ ὕστερα εἶπε στὴ νέα:

«Παιδί μου, μὴ στενοχωρῆσαι, διότι ὁ Θεὸς γιὰ σένα ἄλλες πόρτες ἑτοιμάζει».

Πράγματι, τὴν ἑπομένη χρονιὰ τὴν πῆραν χωρὶς ἐξετάσεις, ὡς ἀριστοῦχο, στὴν Ἀνωτάτη Βιομηχανικὴ Πειραιῶς.

Σὲ ἕνα χρόνο τὴ ζήτησε σὲ γάμο κάποιος νέος μὲ τὴν προϋπόθεση νὰ μὴ συνεχίση τὴ φοίτησή της οὔτε νὰ ἐργασθῆ. Παντρεύτηκε, ἄπεκτησε τέσσερα παιδιὰ καὶ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Μήτσου. Θεώρησε ὅτι ἡ μία πόρτα ἦταν ἡ σχολὴ καὶ ἡ ἄλλη ὁ γάμος.

Μετὰ τὸν μεγάλο σεισμὸ τοῦ 1981 στὴν Κόρινθο συζητήθηκε ἀπὸ μερικοὺς πιστοὺς ὅτι: «Νά, κάτι τέτοιοι ἄνθρωποι σὰν τὸν κυρ-Μῆτσο προσηύχοντο καὶ δὲν ἔγιναν μεγάλες ζημιὲς στὴν Κόρινθο». (Δηλαδὴ δὲν σκοτώθηκαν ἄνθρωποι, παρ’ ὅλο ποὺ ὁ σεισμὸς ἔγινε νύχτα).

Στὴν Ἐκκλησία πρῶτος πήγαινε νὰ λειτουργηθῆ καὶ ἦταν πάντα σκυφτὸς καὶ προσεκτικός.

Ὅταν ἦταν νὰ κοινωνήση, ὅλοι παραμέριζαν γιὰ νὰ περάση. Τοῦ ἔδιναν προτεραιότητα νὰ κοινωνᾶ πρῶτος. Ἔπαιρνε τὸ ἀντίδωρο στὸ τέλος καὶ ἔφευγε. Ὅταν τὸν χαιρετοῦσαν, δὲν σήκωνε τὸ κεφάλι του νὰ τοὺς δῆ, ἀλλὰ σκυφτὸς ἀντιχαιρετοῦσε μὲ ἕνα ἀχνό, γαλήνιο, πονεμένο μειδίαμα.

Μετὰ τὴ συνταξιοδότησή του ἀφιερώθηκε περισσότερο στὴν προσευχὴ καὶ στὴ Λατρεία. Παρακολουθοῦσε ἀνελλιπῶς ὅλες τὶς Λειτουργίες, σχεδὸν κάθε μέρα ἂν εὕρισκε, καὶ κοινωνοῦσε συχνά. Ὅταν δὲν ὑπῆρχε ψάλτης, ἔψαλλε ὁ ἴδιος.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐμφανὴς στὸ ἀσκητικό του πρόσωπο. Ἕνα παιδάκι βλέποντας μία μέρα τὸν κυρ-Μῆτσο ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἶπε στὸν πατέρα του ὅτι ὁ κυρ-Μῆτσος ἔχει φωτοστέφανο στὸ κεφάλι του. Κάποτε, ὅταν πῆγε νὰ κοινωνήση, ἕνα παιδάκι εἶπε στὴ μητέρα του: «Μαμά, κοίτα, ὁ κυρ-Μῆτσος πετάει φωτιές».

Συνέβη κάποτε ἕνα ἐπεισόδιο ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημά του καὶ τὸν κάλεσαν ὡς μάρτυρα στὴ δίκη. Στενοχωριόταν καὶ ἀγωνιοῦσε, γιατί δὲν ἤθελε νὰ ὁρκιστῆ. Ὅταν κλήθηκε νὰ καταθέση, τοῦ εἶπε ὁ Πρόεδρος:

«Κύριε Ἀργυρόπουλε, ἀπό σᾶς δὲν θέλουμε νὰ ὁρκιστῆτε, διότι εἶμαστε σίγουροι ὅτι θὰ μᾶς πεῖτε τὴν ἀλήθεια».

Ἡ ἠρεμία του καὶ ἡ ἀνεξικακία του ἦταν παροιμιώδεις.

Κάποιος τὸν χτύπησε μὲ τὸ ποδήλατό του, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν ἔβρισε κιόλας.

Ὁ κυρ-Μῆτσος σηκώθηκε, ξεσκονίστηκε καὶ χαμογέλασε, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

Ἔκανε κρυφὰ πολλὲς ἐλεημοσύνες. Τὰ δανεικὰ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν, ὅταν τὰ ἐπέστρεφαν δὲν τὰ ἔπαιρνε.

Ἐφάρμοζε τὸ «*μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*». Βοηθοῦσε ἄρρωστους, φτωχοὺς καὶ ὀρφανά.

Πήγαινε τὴ νύχτα σὲ φτωχὲς οἰκογένειες μὲ ἕνα καλάθι γεμάτο τρόφιμα, τὰ ἄφηνε στὴν πόρτα καὶ ἔφευγε, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν. Μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς ἵδρυσαν τὸ 1924 τὸν Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ Σύλλογο «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος». Ὁ φτωχὸς Μῆτσος δώρισε τὸ οἴκημα, ὅπου κτίσθηκε αἴθουσα τοῦ θείου κηρύγματος.

Συμβούλευε: «Ὅλους νὰ ἀγαπᾶς καὶ ἀπὸ ὅλους νὰ ἀπέχῃς», «Νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ποὺ σᾶς ἔκαναν κακά», «Ἡ προσευχὴ νὰ μὴ σᾶς λείπῃ. Πρῶτα νὰ προσεύχεσθε γιὰ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἐχθρούς σας», «Προσπαθῆτε νὰ κάνετε πάντοτε τὸ καλὸ καὶ ποτὲ τὸ κακό», «Νὰ κάνωμε προσευχὴ γιὰ ὅσους μᾶς κατηγοροῦν», «Ὁ Θεὸς δίνει πολλὲς δοκιμασίες καὶ πρέπει νὰ κάνωμε ὑπομονή».

Χειρουργήθηκε τρεῖς φορὲς ἀπὸ βουβωνοκήλη. Στὸ Νοσοκομεῖο τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, κάνοντας ὑπακοὴ στοὺς γιατρούς, ἔφαγε κρέας.

Ἔφθασε μέχρι τὸν θάνατο καὶ ὕστερα συνῆλθε.

Εἶχε στὸ προσκέφαλό του ἕνα μπαουλάκι μὲ μία ἀλλαξιὰ ροῦχα γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι. Τὸ βιβλιάριό του μὲ τὶς λίγες οἰκονομίες του τὸ χάρισε σὲ ἕνα ἀνάπηρο παιδί. Τὰ δύο τελευταῖα χρόνια δὲν ἐπικοινωνοῦσε καὶ ἐκοιμήθη σὲ ἡλικία 97 ἐτῶν στὶς 21 Ἰουνίου 1986, παραμονὴ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἀνήμερά τῆς Πεντηκοστῆς ἐγινε ἡ κηδεία του.

Στὸν ἐπικήδειο λόγο ὁ μακαριστὸς γυμνασιάρχης καὶ πρώην Δήμαρχος Κορίνθου κ. Σήφης Κόλλιας ἄρχισε ὡς ἑξῆς: «Σήμερα ἡ Κόρινθος κηδεύει τὸν ἅγιό της...».

Πράγματι, ὅλοι ἀνεγνώριζαν τὴν ἀρετή του καὶ τὸν ἐσέβοντο. Ἦταν πρότυπο χριστιανοῦ ποὺ ἐνέπνεε πολλούς. Πάντα χαμογελαστός, ἤρεμος, ταπεινός, καρτερικὸς καὶ σιωπηλός.

Πάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου του ἔγραψαν οἱ γνωστοί του: «Δημήτριος Ἀργυρόπουλος, ὁ ἐλεήμων».

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Ασκητές μέσα στον κόσμο τ. Β'", Ιερόν Ησυχαστήριον «Αγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Αγιον Όρος)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)